

BROERS

Kees van Vlastuin

BROERS

De vanzelf-
sprekendste
vriendschap

Voor Hein,
m'n broer en vriend.

INHOUD

Aftrap	9
<i>Foto</i>	12
Eerste herinnering	14
Stapelbed	15
Anekdote 1	18
Dagboekfragment 1	19
<i>Tekening</i>	22
Ode	23
De bal	24
<i>Foto</i>	36
Dagboekfragment 2	38
Anekdote 2	40
Dagboekfragment 3	41
De eenvoud van familie zijn	42
Goddelijke zoektocht	43
Dagboekfragment 4	48
<i>Tekening</i>	50
I have a dream	51
Anekdote 3	53
Wat was	54
Liefde moet groeien, broers ben je	56
Wat is Hein zonder dit boekje?	60
Laatste fluitsignaal	63

AFTRAP

Ha Hein,

Op de dag dat ik je dit boekje officieel overhandig, trouw jij. We zijn dan bijna 39 jaar broers.

M'n schrijvershart schreef me voor om jou en Sisi deze dag op een boek te trakteren. Het betreft een vrolijke cocktail van losse herinneringen, hier en daar poëtisch gedecoreerd met mijmeringen over wat ons bindt en over wat het is om broers te zijn. Om jou en andere lezers in het almaar doordenderende leven eventjes stil te zetten, bij dát, wat van waarde is. Opdat het speciale van het 'gewoon broers zijn' niet zomaar voorbijgaat.

Dit bundeltje handelt uiteraard over onze particuliere belevissen, maar omdat het broers-zijn iets universeels is, ging ik tevens op zoek naar wat het betekent om broers te zijn. In de hoop ook anderen een inspirerend leesavontuur te bieden.

Kortom, hier volgt niet alleen een boekwerkje over ons, maar eveneens over de vreugde van vriendschap, de waarde van herinneringen (wat zou een leven zijn zonder?), over God en geloof, en ja, ook over onze op twee na grootste liefde. Immers, zonder bal is ons verhaal niet rond.

Tot slot duiden twee kunstenaars het broers-zijn met potloodstrepen. Omdat alleen woorden tekortschieten.

Ik hoop dat deze composities en verhalen jou en Sisi kunnen bekoren. En, schrijf gerust eens terug!

Met broederlijke groet,

Kees van Vlastuin

Dordrecht, februari 2020

PS: Als tekstschrijver schrijf ik elke dag zinnen, gefinancierd en wel, maar nog nooit schreef ik ze met zoveel warmte.

Hein links, ik rechts.

Gemaakt tijdens het 25-jarig huwelijksfeest van onze ouders (27 februari 1987) in De Oude Duikenburg in Echteld. Een vertederend plaatje. Ik herinner me nog dat de foto werd genomen. Een korte flits, lang geleden, wonderlijk opgeslagen in het geheugen.

Allebei hetzelfde strikje, allebei hetzelfde hesje, liefdevol gemaakt door onze moeder. Ondanks het feest nog geen gel in het haar (dat zou later komen en nooit meer verdwijnen). Geconcentreerd genietend van patat, buitenshuis eten was iets uitzonderlijks voor ons.

Als ik de foto nu (januari 2020) bekijk, als veertiger en papa, begrijp ik dat ouderen ons in die tijd regelmatig een aai over de bol gaven, een snoepje toestopten en glimlachend aanschouwden: de aanblik van twee, zo harmonieus met elkaar optrekkende broertjes moet aandoenlijk geweest zijn. Die aaitjes over onze bolletjes stopten overigens zo vanaf ons twaalfde, we groeiden de vertedering voorbij.

EERSTE HERINNERING

Op 8 juli 1981, de geboortedag van m'n drieënhalf jaar jongere broer Hein, startte mijn leven.

Ik kan het uitleggen.

Op deze windstille, warme woensdag zonder wolken (28 graden Celsius) zat ik halverwege de middag op onze houten trap, naast m'n zus Marjan. Vol nieuwsgierigheid keken we schuin naar beneden, door een rechthoekig raam linksonder ons, wachtend op de entree van de die ochtend in het ziekenhuis geboren Hein.

En dan, na een véél te lange wachttijd, zien we door het raam eindelijk de kofferbak van vaders Opel Senator in beeld verschijnen. Een seconde later gevolgd door die eerste aanblik via het achterraam van de Senator. Ons (nog steeds) jongste broertje ligt er keurig in het wit gestoken bij. 'Op z'n zondags', zou onze moeder zeggen.

Dat beeld, Hein in het wit op de achterbank van de Senator, is m'n eerste jeugdherinnering. In mijn hoofd begint daar m'n leven.

Blijkbaar was het een ogenblik van groot gewicht. Al had ik daar op het moment suprême geen weet van. Evenmin kon ik toen bevroeden hoezeer zijn komst mijn leven zou verrijken. Uren aan gezamenlijke herinneringen staan op m'n netvlies gegrift. Herinneringen die m'n leven van glans voorzien.

Broers zijn. Veel mooiere dingen zijn er niet.

STAPELBED

Rosas, 7 juli 2011, rond 10.30 uur. Terwijl de lucht strakblauw kleurt en een Spaans briesje door openstaande ramen waait, wist ik al bij onze eerste ontmoeting in de bar van een Spaans hotel – na het schudden van haar hand, die oogopslag, de eerste keer haar stem, die eerste plaagstoot, daarop haar lach – dit is mijn vrouw. Twee jaar later trouwden we. Ook toen kleurde de lucht strakblauw.

Achteraf gezien ontstonden veel vriendschappen via dezelfde weg van eenvoud en toeval. Zo stapte ik ergens in augustus 1990, na een zomervakantie vol zon, op een maandagochtend het Van Lodenstein College-lokaal van meester 't Hart binnen (Aardrijkskunde). Klas 2E wachtte, een voor mij nieuwe klas met onbekende klasgenoten. Terwijl m'n hart sneller geklopt zal hebben, zie ik bij mijn binnenkomst links achterin het lokaal drie jongens zitten: twee naast elkaar en één daarvoor. Naast laatstgenoemde is nog een plek vrij. Ik loop naar hen toe, stel me voor en neem plaats op de nog onbezette stoel. Een kleine 30 jaar later zijn we nog steeds vrienden (één van hen is helaas verongelukt).

Hoe zou het zijn als ik elders aangeschoven was? Luisterden mijn Havo-vrienden dan naar andere namen?

Zo'n eenvoudig toeval vormt tevens het fundament onder Hein en mijn broederschap. Van onze eerste jeugdijaren kan ik me namelijk weinig herinneren. We speelden gewoon en raakten vertrouwd met elkaar. Maar, eenmaal verhuisd naar Rhenen, legden onze vader en moeder